

av akut sjuka, konvalescenter och kroniskt sjuka medgives, dels beträffande ökade möjligheter att utnyttja truppförbands sjukhus för civila.

Stockholm den 23 januari 1953.

F. Thun.

Nr 86.

Av herr **Nerman m. fl.**, om ändrad lydelse av 11 § lagen om religionsfrihet.

I 1951 års lag om religionsfrihet 11 § stadgas:

Vill medlem av svenska kyrkan icke längre tillhöra kyrkan, göre anmälan om utträde personligen hos pastor i den församling, där han är kyrkobokförd.

I 9 § stadgas beträffande inträde i statskyrkan, att den som förvärvar svenskt medborgarskap och ej tillhör svenska kyrkan »anses upptagen om han är evangelisk-luthersk trosbekännare». I annat fall stadgar 10 § samma lag, att vederbörande »göre ansökan hos pastor i den församling, där han är kyrkobokförd». Här stadgas alltså ej personlig inställelse.

Huvudskälet för den personliga inställelsen vid utträde var, som departementschefen formulerade det i sin proposition: »Om skriftlig anmälan gällde, skulle nämligen den enskilde kunna bli utsatt för påtryckningar att, eventuellt tillsammans med andra, underteckna en anmälan om utträde, även då han själv icke kommit fram till ett bestämt personligt ställningstagande.»

Vid utskottsbehandlingen reserverade sig fem ledamöter, fruarna Sjöström-Bengtsson och Eriksson, herrar Hermansson, Franzon och Sundström, för följande formulering av 11 §:

Vill medlem av svenska kyrkan icke längre tillhöra kyrkan, göre anmälan om utträde genom personligt besök hos eller genom skriftlig framställning till pastor i den församling, där han är kyrkobokförd.

Reservanterna ansåg farhågorna för ett icke övertänkt utträde efter påtryckningar »ytterst verklighetsfrämmande». De trodde heller icke på något massutträde ur kyrkan.

Rent formellt synes det rimligt, att likhet inför lagen skapas mellan utträde och inträde, d. v. s. att man i båda fallen kan göra personlig ansökan resp. anmälan.

Till detta formella skäl kan man peka på att gamla och sjuka personer, som till äventyrs önskar utträda, har svårigheter att personligen infinna sig på en pastorsexpedition, liksom att på sina håll stora avstånd försvårar den personliga inställelsen. Visserligen bör väl pastor vara skyldig att i sådana fall besöka vederbörande, men vetskapen härom — där den finns — avskräcker säkert många från att förorsaka sådant besvär. Med kännedom om trögheten och blygheten i allmänhet hos det svenska folket förstår man, att människor, som av olika anledningar önskar lämna statskyrkan, tvekar inför det personliga besöket.

I fråga om riskerna för massutträde efter agitation har utskottets reserveranter fått rätt. Utträdet har varit ytterligt obetydligt, dels väl därför att de politiska partierna av hänsyn till kyrkofullmäktigeval o. d. inte har velat ge någon impuls, dels också och väsentligen på grund av den nämnda trögheten och blygheten. Någon nämnvärd utträdespropaganda har heller icke förekommit.

För åtskilliga personer som av sagda skäl tvekar skulle det möjliggöra åttlydnad av samvetets bud, som den nya lagen åsyftar, om utträdet kunde ske utan att för dem innebära obehaget av ett personligt besök hos pastor.

Med hänvisning till dessa synpunkter hemställer undertecknade,
att riksdagen ville besluta följande nya formulering av 11 §
i lagen om religionsfrihet:

Vill medlem av svenska kyrkan icke längre tillhöra kyrkan,
göre anmälan om utträde genom personligt besök eller genom
av två personer bevittnad skriftlig framställning till pastor i
den församling, där han är kyrkobokförd.

Stockholm den 22 januari 1953.

Ture Nerman.

Anna Sjöström-Bengtsson.

Ewald Johannesson.

Gustaf Fahlander.